

[Ole Bjørn Kraft.]

Spørgsmaal, jeg hermed stiller: Er der kommet et Afslag fra England under den ene eller anden Form? Og hvis det er Tilfældet, hvad har Udenrigsministeren, eller hvad agter Udenrigsministeren i givet Fald at foretage sig i den Anledning? Vi ved, at der fra tysk Side og delvis ogsaa fra britisk Side er ført Argumenter frem imod Opretelsen af et selvstændigt Land „Sydslesvig“. Der er intet af disse Argumenter, der er os bekendt, som det ikke er muligt at give et virkningsfuldt Svar paa, men vi har ikke hørt noget om, at der fra dansk officiel Side er blevet forsøgt en virkelig Argumentation i disse Spørgsmaal, i England eller andetsteds. Vort Standpunkt er, at det maa være Regeringens Pligt at søge en direkte Forhandling med Besættelsesmagterne paa en saa stærk og autoritativ Maade, som det overhovedet er gør ligt, ikke en af de sædvanlige fornemme og fine diplomatiske, men en virkelig politisk Forhandling, hvori Argumenterne bliver gjort gældende, hvori Synspunkterne bliver trukket op, og hvorigennem vi ogsaa gør Forsøg paa at overbevise Besættelsesmagterne om, at de har Hensyn og Forpligtelser over for os.

Det er blevet nødvendigt, at vi tager Stilling til den helt nye Situation, der nu foreligger. Vi kan ikke blive ved med at lade, som om vi fører en Politik, naar alt tyder paa, at det ikke er en virkelig Politik med Udsigt til at naa noget Resultat med Hensyn til det, som vi er enige om, men kun en Gentagelse og Gentagelse af Noter, som ikke synes at gøre Indtryk noget som helst Sted; de allerfleste af dem er overhovedet ikke blevet besvaret. For mig er der ingen Tvivl om, at Aarsagerne til den Situation, vi befinder os i, er to, som hænger sammen: det er ikke lykkedes os at komme i direkte politisk Forhandling om Spørgsmaalene, og naar det ikke er lykkedes os og vi ikke har kunnet komme nogen Vegne, skyldes det, at den Politik, Danmark har ført, simpelt hen ikke er blevet forstaaet af Besættelsesmagterne, ikke er blevet forstaaet i England, fordi den har savnet den Tilkendegivelse med Hensyn til den fremtidige Udvikling, som motiverer, at vi føler os berettiget til at stille de Krav, vi stiller, om en administrativ Adskillelse og om Flygtningenes Fjernelse som naturlige Krav over for en anden Stat, fordi vi ikke har villet stille os paa det Standpunkt, at vi saa Selvbestemmelsesretten en Realitet, der skulde aabne Vej for, at Sydslesvigerne, naar Tiden var moden dertil, kunde

træffe Afgørelsen af deres egen Skæbne og deres egen Fremtid.

Vi har rettet denne offentlige Henvendelse til Regeringen, og vi rejser dette Spørgsmaal under denne Debat, fordi vi føler, at Tiden har Hast. Vi har ofte sagt til Udenrigsministeren, at det var hans Ansvar, at Tiden ikke blev forpasset, og at den danske Rigsdag og den danske Regering maatte være rede til at slaa ind paa andre Veje, hvis den hidtil førte danske Politik ikke slog til. Dette Tidspunkt er nu kommet. Vil den høje Regering virkelig paatage sig Ansvaret for, hvorledes Udviklingen vil komme til at forme sig baade for Sydslesvig og for os, hvis vor Politik fortsat forbliver uden Resultat? De tre Partier, der har rettet Henvendelsen, ønsker ikke fortsat at tage et saadant Medansvar. Vi ønsker, at Danmark skal stille sig bag ved Sydslesvigernes Krav om, at de vil have deres eget Styre i deres egne Hænder, og vi forstaaer Selvbestemmelsesretten som en Ret, der skal sikre, at Sydslesvigerne i Frihed kan føre Sydslesvig frem til Frihed. Der er ingen Tvivl om Situationens Alvor. Vi tror, der er Sandhed bag Slutningsordene i Sydslesvigernes Henvendelse til Konferencen i London — Ord, som maa gribe os om Hjertet —, hvor de siger:

„Faar vi ikke Hjælp nu, frygter vi, at vort Folk gaar under. I saa Fald kan vi kun se Elendighed forude og ufrie Kaar for os og vore Børn, hvis vi ikke vil udvandre og forlade den Hjemstavn, vore Forfædre har lidt og stridt for.“

En saadan Skæbne har de ikke fortjent. Det er Danmarks Pligt at føre en Politik, der kan forhindre det, og det er Regeringens Pligt at gaa i Spidsen for en saadan Politik.

Anker Lau: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed holde en egentlig Ordførertale. Jeg kunde lige saa godt have sagt det, jeg vil sige, under den fortsatte Debat i Morgen, men da jeg nu har Ordet, vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen i Anledning af en Udtalelse, han fremsatte her fra Talerstolen. Jeg vil gerne beklage den Tone, hele Talen blev holdt i, og de Bebrejdelser, den indeholdt over for Grupper af Befolkningen, som formentlig ikke kan mistænkes for at være lydobre over for socialistisk Politik. Der blev fremført, synes jeg, en ganske særlig Fornærmelse over for en betydende Gruppe her i Landet, nemlig den danske Handels-